

[Krag.]

intet som helst om, hvad denne Adgang har kostet i samlet Beløb, og ved heller ikke, om den højtærede Minister er i Stand til at give Oplysninger i saa Henseende. Jeg synes ikke, at saadanne Oplysninger, hvis den højtærede Minister besidder dem eller kan fremskaffe dem, vilde være uden Interesse.

I § 18 finder vi Bestemmelserne om Arbejdsløshedskassernes Virksomhedsomraade, og her finder jeg ogsaa Adgangen til at yde Juleunderstøttelse fastlagt paa en anden Maade, end Tilfældet hidtil har været; for hidtil har denne Juleunderstøttelse egentlig ikke været lovmæssigt tilladt. Jeg ser dog i Arbejdsdirektoratets Indberetning til Indenrigsministeriet, at disse Juleunderstøttelser ikke andrager helt smaa Beløb, nogle Hundrede Tusinde Kroner aarlig. Og nu foreslaar altsaa den højtærede Minister denne Understøttelsesform fastsat i selve Loven. Heller ikke dette kan siges egentlig at være en Styrkelse af Forsikringselementet i denne Lovgivning. Men jeg forstaar jo godt, hvad der ligger bag. Den højtærede Minister har formentlig ment — og det synes jeg ogsaa, han har Ret i — at naar man nu en Gang ganske almindeligt anvender denne Form for Hjælp i en Tid, hvor jo Hjertet og Pungen staar aaben hos flere, end Tilfældet er til daglig Brug, er det ogsaa naturligt, at man fæstner det i Loven. Det er naturligvis et Punkt, hvorom vi kan forhandle.

Den højtærede Minister gør en smuk Gestus overfor alle Ikke-Forsørgere, idet han i Lovforslaget søger at ændre Maksimumsydelsen pr. Dag til Ikke-Forsørgere, som i den gældende Lov er sat til 3 Kr., til 3 Kr. 50 Ø. Om det er et Krav, som er kommet udefra, eller som er fremvokset hos Ministeren selv, ved jeg ikke, men jeg tror, at det betyder ganske overordentlig lidt, om dette Krav bliver opfyldt, thi meget faa Kasser har betalt et Maksimum til ikke-forsørgende arbejdsløse, som har ligget op til 3 Kr. Ligesaas forekommer det mig besynderligt, at den højtærede Minister vil slette den Adgang, som for Tiden er givet Socialministeren til paa Grundlag af statistisk foretagne Lønningsundersøgelser at nedsætte de hidtidige maksimale Beløb for Dagpengene. Den højtærede Minister begrundet dette med, at Lønningerne ligger fast. Ja, men saa gør Bestemmelsen jo ingen Skade, saa er der ingen Grund til at ophæve den. Men skulde Ministeren ikke have Ret i den Betragtning, skulde vi komme — og ingen kan jo vide, om dette

ikke vil ske — ind i Tider med nedad-gaaende Lønningsniveau, er det ganske naturligt, at disse maksimale Tal for Dagpengeydelsen følger med. Derfor synes jeg, den højtærede Minister ogsaa paa dette Punkt burde være blevet ved den gældende Lovs Bestemmelser.

Jeg maa i øvrigt med Tilfredshed notere, at den højtærede Minister har foretaget hensigtssvarende Ændringer til at sikre, at saadanne Personer, som gennem lang Tid faar Arbejdsløshedsunderstøttelse, i Virkeligheden ogsaa er arbejdsvillige. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder i saa Henseende. Jeg forstaar meget vel, at den højtærede Minister søger at faa udvidet den Dispensationsret fra Bestemmelsen om 10 Maaneders Arbejde i de to sidste Aar, som den gældende Lov indeholder. Jeg forstaar særdeles vel dette, fordi det er en Dispensationsret, som det er vanskeligt at udøve rent administrativt paa det Grundlag, Loven indeholder, og jeg skal erkende, at de Bestemmelser, som den højtærede Minister har foreslaaet indføjet, samtidig med at han her foreslaar Dispensationsretten udvidet, kan jeg i hvert Tilfælde i Princippet tiltræde. Derimod maa jeg beklage, at den højtærede Minister foreslaar, at den gældende Lovs Bestemmelser om, at 4 Dages ugentligt Arbejde udelukker fra Understøttelse for de resterende to à tre Dage, ændres. Jeg vilde kunne tiltræde den højtærede Ministers Forslag paa dette Punkt, hvis der saa samtidig skete en Ændring i § 20, Stk. 1, Punkt 11, hvorved det samme kunde opnaas, uden at Vedtægten indeholder den nævnte Bestemmelse, som den højtærede Minister altsaa ønsker strøget. Men jeg vil ikke kunne medvirke til at tilvejebringe en Ordning, hvorefter man kan have Arbejde i 4 Dage og derefter faa Understøttelse for to eller tre Dage pr. Uge.

Heller ikke tror jeg, at den højtærede Ministers Betragtninger over Sæsonarbejds Karakter og hans Paastand om, at Sæsonpræget i mange Fag i Virkeligheden er i Færd med at udviskes, er holdbar, og derfor kan jeg heller ikke slutte mig til den Ændring, som den højtærede Minister ønsker med Hensyn til Karenstiden for Sæsonarbejdet. Jeg mener, at de 15 Dage, som er indeholdt i den gældende Lov, bør opretholdes og ikke ændres til 6 som af den højtærede Minister foreslaaet.

Jeg kommer saa til § 20, som indeholder Bestemmelsen om, i hvilke Tilfælde der ikke af en Kasse maa udbetales Arbejdsløshedsunderstøttelse. Her foreslaar den højtærede Minister i Punkt 1 at vende